

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τὴ μισοκίρμα τῶν πτωχῶν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Πτέρα μου, ἐξακολούθησε ὁ Φλωρεστάν μὲ ὕφος πῶ συντετριμμένο ἀκόμη, δὲν σὰς τὰ λέω αὐτὰ γιὰ νὰ σὰς καυχήθῃ, γιατί, ὅπως σὰς εἶπα, αὐτὰ μὲ κατέστρεψαν... Εἶχα λοιπὸν ἀφήσει τὸν ἐαυτὸ μου νὰ παρασυρθῆ μὲς' στὸν τρελλὸ αὐτὸ ἀνεμοστρόβιλο πού μὲ μεθοῦσε. Ἄλλὰ ἔφτασε καὶ μιά καταραμένη ἡμέρα πού εἶδα πῶς εἶχα μείνει χωρὶς χρήματα, ἐξαφάνιστηκα τότε πολὺ, μολοντι αὐτὸ ἦταν πολὺ φυσικὸ κ' ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω. Εἶχα ὥστόσο ἀκόμα τ' ἀλόγα μου, τ' ἀμάξια μου καὶ τὰ ἐπιπλα αὐτοῦ τοῦ μεγάρου. Πουλῶντας τα, μπορούσα νὰ πληρώσω τὰ χρέη μου καὶ θὰ μοῦ ἔμειναν καμιά ἐξηνταριά χιλιάδες φράγκα ἀκόμα. Μὲ τόσα λίγα δῶμα τι μπορούσα νὰ προτοκάω; Τότε, πατέρα μου, ἔκανα τὸ βῆμα στὸ δρόμο τῆς ἀτιμίας. Ὡς τότε εἶχα ζήσει τίμιος. Ὅσα εἶχα ἐξοβεί, ἦσαν δικὰ μου... ἀπὸ τότε δῶμα ἀρχισα νὰ κάνω χρέη τὰ ὅποια δὲν μπορούσα, νὰ πληρώσω. Γιὰ νὰ ἐπαρκῶ στὰ ἐξοδα μου, γιατί δὲν ἔνοιουσα νὰ περιορίσω σὲ τίποτε τὴ ζωὴ μου, ἀρχισα νὰ δανειζομαι ἀπὸ Ἑβραίους. Γιὰ νὰ πληρώσω κατόπιν τοὺς Ἑβραίους, δανείσθηκα ἀπὸ τοὺς φίλους μου. Γιὰ νὰ πληρώσω τοὺς φίλους μου, δανείσθηκα ἀπὸ τὶς ἐρωμένες μου. Μὰ ὅλα αὐτὰ ἐξαντλήθηκαν κ' ἔμεινα πάλι ἀνοχτός. Τὰ ἔκανα ὅλ' αὐτὰ. Ἄλλὰ ἀξίωποινη πράξι δὲν εἶχα κάνει ἀκόμα. Δίσταξα πολὺ. Σκεφτόμουν νὰ καταφύγω στὴν αὐτοκτονία. Ἐγὼ ἀποβείβει ἀλλῶστε σὲ διάφορες μονομαχίες δτι δὲν φοβῆμαι τὸ θάνατο.

— Τι λές; Μιλᾶς σοβαρά; Ἐκανε ὁ γέρο κόμης μὲ μιά ἀγρία εἰρωνεία.

— Δὲν μὲ πιστεύετε, πατέρα μου, ρώτησε ὁ Φλωρεστάν. Καί, παίρνοντας ἀπὸ ἕνα συρτάρι ἕνα μπουκαλάκι, μέσα στὸ ὅποιο ὕπηρχε κάποιο πραινιπὸ ὕγρῳ, ἐπρόσθεσε:

— Ἐνας Ἴταλὸς τυχοδιώκτης μοῦ πούλησε αὐτὸ τὸ δηλητήριο...

— Καὶ γιατί δειλίασες καὶ δὲν τὸ πῆρες; ρώτησε ὁ γέρο κόμης.

— Δὲν ἀρνοῦμαι, ἀπάντησε ὁ Φλωρεστάν, ὅτι ἔνοιωσα κάποια φρίκη καθὼς ἀναλογίσθηκα αὐτὸ πού σκόπευα νὰ κάνω. Ἐξ ἄλλου, ἡ βέσις μου τότε δὲν ἦταν ἀκόμα τόσο ἀπελπιστική, ὥστε ν' αὐτοκτονήσω. Οἱ πιστωταὶ μοῦ ἦσαν ἄνθρωποι πλούσιοι πού μπορούσαν νὰ περιμένουν. Ἐπίσης στὴν ἡλικία μου, μὲ τὶς σχέσεις πού εἶχα, μπορούσα νὰ ἐλπίζω, ἂν ὄχι νὰ πλουτίσω πάλι, τουλάχιστον νὰ ζήσω μὲ ἀξιοπρέπεια κ' ἀνεξαρτησία. Σκέφθηκα λοιπὸν ν' ἀκολουθήσω τὸ διπλωματικὸ στάδιο, στὸ ὅποιο θὰ μπορούσα νὰ διαπρέψω καὶ κατῶρθωσα νὰ διορισθῶ στὴν πρεσβεία τοῦ Γεροιστάν. Δυστυχῶς, λίγες μέρες μετὰ τὸ διορισμὸ μου, ἔχασα στὰ χαρτιά ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν, τὸ ὅποιο ἔπρεπε νὰ πληρώσω. Ἐγὼ ἔμεις δὲν εἶχα πειὰ χρήματα... Μεῦ ἤρθε λοιπὸν τότε στὸ μυαλὸ μιά ἀπαίσιος ἔμπνευσις, τὴν ὅποια καὶ πραγματοποιήσα. Νομίζοντας ὅτι θὰ ἔμεινα ἀτιμάρητος, ἐπλαστογράφησα διάφορες συναλλαγματικές. Βλέπετε, πατέρα μου, δὲν σὰς κρύβω τίποτε. Ὅμολογῶ ἄλλους μου τοὺς ἐξευτελισμούς... Δυὸ λύσεις ἀπομένουν τώρα γιὰ μένα: Ἡ πρώτη εἶνε ν' αὐτοκτονήσω καὶ ν' ἀτιμᾶσω τὸ νόμῳ σὰς, ἐπειδὴ ἂν δὲν πληρωθῶν σήμερα, αἱ εἰκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα τῆς τελευταίας πλαστογραφημένης συναλλαγματικῆς, ἡ ὑπόθεσις θὰ φτάσῃ στὰ δικαστήρια. Κ' ἡ

δεύτερη εἶνε νὰ πῶσω μπροστὰ στὰ πόδια σας καὶ νὰ σὰς φωνάξω: «Σῶστε τὸ παιδί σας! Σῶστε τὸ νόμῳ σὰς ἀπὸ τὴν ἀτιμωσι. Πληρώστε καὶ σὰς ὀρκίζομαι νὰ φύγω αὐριο γιὰ τὴν Ἀφρική, νὰ καταταγῶ στὴ Λεγεὼνα τῶν Ἑξῶν καὶ νὰ πέθῶνα πολεμώντας ἢ νὰ γυρίσω μιά μέρα σωφρονισμένος». Πέστε μου τώρα καὶ σεις ποιὰν ἀπ' αὐτὲς τὶς δυὸ λύσεις προτιμᾶτε;

— Δὲν θ' ἀνεχθῶ ποτὲ ν' ἀτιμωθῆ τ' ὄνομά μου, ἀπάντησε ὁ γέρο κόμης μὲ ψυχρότητα.

— Ἀ! Πατέρα!... Σωτήρα μου!... φώναξε μὲ προσποιητὴ παραφορὰ ὁ Φλωρεστάν κ' ὤρμησε γιὰ νὰ ριχθῆ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κόμης.

Ἄλλὰ αὐτὸς ἔκοψε ὅλη τὴν ὀρμή του, μὲ μιά αὐστηρὴ χειρνομία καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸς πού ἔχει τὴν πλαστογραφημένη συναλλαγματικὴ, θὰ σὲ περιμένῃ ὡς τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα νὰ πληρώσης, δὲν εἶν' ἔτοι:

— Μάλιστα, πατέρα μου... Καὶ ἡ ὥρα τώρα εἶνε δύο...

— Δόσε μου κοντολοφόρο καὶ χαρτί!

Ὁ Φλωρεστάν ἔδωσε στὸν πατέρα του ὅτι τοῦ ζήτησε καὶ ὁ γέρο κόμης κάθησε στὸ γραφεῖο τοῦ γιοῦ του καὶ ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Υπόσχομαι νὰ πληρώσω ἀπόψε εἰς τὰς δέκα, τὰς εἰκοσιπέντε χιλιάδας φράγκα, τὰς ὁποίας ὀφείλει ὁ υἱός μου.

ΚΟΜΗΣ ΝΤΕ ΣΑΙΝ-ΡΕΜΙ».

— Ὡ! Πατέρα μου! φώναξε ὁ Φλωρεστάν. Πῶς εἶν' ἀπορώσω νά...

— Ἀπόψε νὰ μὲ περιμένῃς! τὸν διέκοψε ὁ κόμης. Θὰ ἔλθω στὶς δέκα νὰ σοῦ φέρω τὰ χρήματα... Πῆς στὸ δανειστή σου νὰ ρθῆ κ' αὐτὸς τὴν ἴδια ὥρα...

— Ναί, πατέρα μου, καὶ μεθαῦριο θὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀφρική...

Θὰ δῆτε ἂν εἶμαι ἀχάριστος... — Δὲν μοῦ χρωστάς ἀπολύτως τίποτε τοῦ ἀπάντησε ἀπότομα ὁ κόμης. Ὅτι κάνω, δὲν τὸ κάνω γιὰ σένα, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ ἀτιμωθῆ τ' ὄνομά μου...

— Πατέρα μου, δόστε μου τουλάχιστον τὸ χέρι σας νὰ τὸ φιλήσω... ἔκανε αἶψα ὁ Φλωρεστάν ἱκετευτικά.

— Λοιπὸν, σύμφωνοι;... Θὰ μὲ περιμένῃς στὶς δέκα τὸ βράδυ, τοῦ ἀπάντησε ὁ κόμης, τραβώντας ἀπότομα τὸ χέρι του πίσω.

Καὶ βγήκε ἔξω, χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ τὸ γιοῦ του.

— Φτινὰ τὴ γλύτωση! φώναξε ὁ Φλωρεστάν γεμάτος χάρη, ὅταν ἔμεινε μόνος. Τὶ διαβολάνθρωπος δῶμας! Ἰδρῶσα ὥστόσο νὰ τὸν καταφέρω. Ὁ Θεὸς μὲ λυπήθηκε καὶ μοῦ τὸν ἐστειλε... Ἄς πάω τώρα νὰ εἰδοποιήσω τὸ δανειστή μου.

Χτύπησε ἕνα κουδοῦνι, καὶ σὲ λίγο ὁ Ρογῆρος, ὁ ἱδαιετός καμαριέρης του, μῆκε μέσα.

— Πῶς δὲν μὲ εἰδοποίησες ὅτι εἶνε ἔδω ὁ πατέρας μου; τοῦ εἶπε αὐστηρά. Εἶσαι ἕνας ἡλίθιος!

— Δυὸ φορές θέλησα νὰ σὰς μιλῶσω, τὴν ὥρα πού διασχίζατε μὲ τὸν κ. Μπαντιὸν τὸν κῆπο, ἀλλὰ σεις, ἀπασχολημένοι μὲ τὴ συνομιλία σας, μὸ γνέφατε νὰ σωπάσω.

— Καλά!... Καλά!... Πῆς τώρα στὸν Ἐντουαρντ νὰ ζέψῃ ἐν' ἀπ' τ' ἀμάξια μου, γιατί θὰ βγῶ ἔξω.

Ὁ Ρογῆρος ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ κ' ἔτοιμάστηκε ν' ἀ-

Κατάπληκτος εἶδε πῶς περιεῖχε 25.000 φράγκα!

πουρθη. 'Αλλά τήν ίδια στιγμή κάποιος χτύπησε τήν πόρτα· ὁ Ρογήρος κτύπησε ἑρωτηματικά τόν κύριό του.

— 'Εμπρός! εἶπε ὁ Φλωρεστάν.

'Η πόρτα ἄνοιξε κι' ἕνας ἄλλος ὑπρέτης παρουσιάστηκε κρατώντας στά χέρια του ἕνα ἐπίχρυσο δίσκο, τόν ὁποῖο καί παρουσίασε στόν ὑποκόμητα.

'Ο Φλωρεστάν ἄπλωσε τό χέρι του καί πήρε ἀπ' τόν δίσκο ἕναν ὀγκώδη σφραγισμένο φάκελλο. Κατόπιν ἔγνεψε στούς δύο ὑπρέτες, οἱ ὁποῖοι ἀπεσυρῆσαν ἀμέσως.

Τότε, ἄνοιξε τό φάκελλο καί κατάπληκτος εἶδε πώς περιεῖχε 25.000 φράγκα σέ χαρτονομίσματα, χωρίς ὅμως νά συνοδεύονται ἀπό καμμιά ἐπιστολή ἢ σημείωμα.

— Θαύμα! Θαύμα! φώναξε ὁ Φλωρεστάν, μὴ μπορώντας νά συγκρατήσῃ τή χαρά του. 'Η σημερινή ἡμέρα εἶνε εὐλογημένη γιά μένα! Σώθηκα!... Σώθηκα!... Τό καλό μου ἄστρο δέν μ' ἔγκατέλειψε! Νά πού λάμπει τώρα ἄκόμα πιο φωτεινά ἀπό πρῖν... 'Αλλά ποῖος νά μοῦ στέλνει τάχα αὐτά τά χρήματα; Τό γράμμα τοῦ φάκελλου δέν μοῦ εἶνε γνωστό. 'Ας κοιτάξω τή σφραγίδα του... 'Ω! 'Ω! Μά αὐτή ἡ σφραγίδα εἶνε τῆς δούκισσας ντέ Λουσινά!... 'Ὅστε ἡ δούκισσα μοῦ στέλνει αὐτά τά χρήματα;... 'Επρεπε νά τό φαντασθῶ αὐτό ἀπό τήν πρώτη στιγμή. Ποῖος ἄλλος θά μπορούσε νά κάνει μιά τέτοια χειρονομία; Μά πᾶς ἔμαθε τάχα ὅτι πρέπει νά πληρώσω σήμερα εικοσιπέντε χιλιάδες φράγκα; Περιέργο!... Καί νά μὴ μοῦ γράφῃ οὔτε λέξι...

'Εκείνη τὴ στιγμή, ὁ Ρογήρος παρουσίαστηκε πάλι καί εἶπε:

— Τό ἀμάξι τοῦ κυρίου υποκόμητος εἶν' ἔτοιμο!

Πρόχαρος, εὐδιάθετος, ζηρός, ὁ Φλωρεστάν πήρε τό καπέλλο του καί βγήκε ξέω.

ΙΓ'

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΝΩΝ

'Ο Φλωρεστάν, ἀφοῦ ἐπισκέφθῃ τὸ δανειστή του στόν ὁποῖον εἶχε δώσει τήν πλαστογραφημένη συναλλαγματική, καί δελχοντάς του τὸ σημείωμα τοῦ πατέρα του, τόν ἔπεισε νά περιμένῃ τήν ἐξόφλησί της ὡς τὸ βράδυ, διάταξε τόν ἀμαξά του νά διευδυνθῇ πρὸς τὸ μέγαρο τοῦ δούκου ντέ Λουσινά.

'Ἦθελε νά εὐχαριστήσῃ τὴ δούκισσα γιά τὴ νέα μεγάλη ἐκδόμισμα ποῦ τὸ εἶχε προσφέρει, στέλνοντάς του τὰ χρήματα.

Τὸ μέγαρο ντέ Λουσινά ἦταν μιά βασιλική πραγματικά κατοικία. 'Ὅταν τὸ ἀμάξι τοῦ Φλωρεστάν στάθηκε μπρὸς στή μεγαλοπρεπῆ εἰσοδὸν, λαμπροτόλιτοι ὑπρέται ἔτρεξαν καί τὸν βοήθησαν νά κατέβῃ. Κατόπιν, ἄλλοι ὑπρέται τοῦ ἄνοιξαν τὸν πόρτα καί γενικά ἡ τιεξὸ ποῦ τὸ ἔκανε τὸ προσωπικό τοῦ μεγάρου ἔδειξαν νά εἶχαν διαταγῆς νά υποδέχονται τὸν ἔραστὴ τῆς κυρίας τους σάν τὸν ἴδιο τόν κύριό τους.

'Ὅταν ὁ Φλωρεστάν μπήκε στὸ σαλόνι, ἕνας ὑπρέτης ἔτρεξε ν' ἀναγγεῖλῃ στὴ δούκισσα τὴν ἀφίξί του.

Ποτὲ ὁ ὑποκόμης δέν ἦταν πιὸ σίγουρος γιά τὸν ἑαυτὸ του ὅσο τὴν ὥρα ἐκείνη. Τ' ἀλεπάλληλα γεγονότα τῆς ἡμέρας αὐτῆς τὸν εἶχαν κάνει σχεδὸν ὑπερήφανο. Στὴ στιγμή ποῦ βρισκόταν κυριολεκτικῶς σέ ἀδιέξοδο, ἡ τύχη τοῦ εἶχε χαμογελάσει πάλι.

'Ελαμπε τώρα ὀλόκληρος ἀπὸ τὴ χαρά του καί συλλογιζόμενος μ' ἐνωτισμό: «'Η ὀραϊότερη ἀρχόντισσα αὐτοῦ τοῦ παλατιοῦ εἶνε δική μου... Γιά ἕνα βλέμμα μου, πέφτει μπροστά στά πόδια μου...».

Καθὼς ἔκανε τὶς σκέψεις αὐτές, ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἄνοιξε καί ἡ δούκισσα Κλοτιλδη ντέ Λουσινά παρουσιάστηκε.

'Ο ὑποκόμης δέν πρόσεξε τὴν ἔκφρασί της, στὴν ὁποία ζωγραφίζονταν ἡ ἀηδία κι' ἡ περιφρόνησις κι' ἀγνοώντας ὅτι ὁλος τῆς ὁ ἔρωσ εἶχε μεταβληθῇ τὴν ὥρα σέ ἀπέχθεια, ἔτρεξε σ' αὐτὴν καί τῆς εἶπε μὲ περιπάθεια:

— 'Ω! Κλοτιλδη!... 'Αγαπημένη μου... Πόσο εἶσαι καλή!... Πόσο...

Μά δέν μπόρεσε νά τελειώσῃ τὴ φράσι του...

'Η δούκισσα, ἀσάλευτη, εἶχε καρφώσει ἀπάνω του τὸ περιφρονητικὸ τῆς βλέμμα.

'Ο Φλωρεστάν ὅμως δέν ἦταν ἀπ' τούς ἀνθρώπους ποῦ τὰ χάνουν εὐκολά. 'Αφοῦ πέρασε ἡ

πρώτη του ἐκπληξίς, θρασύς καθὼς ἦταν, προχώρησε πρὸς τὴ δούκισσα γιά νά τῆς πιάσῃ τὸ χέρι καί τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ἄκόμα πιὸ περιπαθῆ:

— Τί ἔπαθες, Κλοτιλδη; Τί τρέχει, ἀγάπη μου; Ποτὲ μου δέν σ' εἶδα ὠραία ὅσο ἀπόψε!... Καί ὅμως, μοῦ φαίνεται σάν διαφορετική...

— 'Η ἀναίδεια σας εἶνε ἀφάνταστῃ! φώναξε ἡ δούκισσα μὲ τὴν ἄσβεστη καί περηφάνια ὥστε ὁ Φλωρεστάν ἀπομεινε πάλι ἐμβρόντητος.

'Ανακτώντας, ὥστόσο, ἀμέσως τὴν ψυχραιμία του εἶπε:

— Τουλάχιστον δέν θά μάθω, Κλοτιλδη, τὴν αἰτία τῆς ξαφνικῆς αὐτῆς μεταβολῆς;... Τί σοῦ ἔκανα;... Τί ἔχεις;...

Χωρὶς νά τοῦ ἀπαντήσῃ, ἡ δούκισσα τὸν κτύπησε τόσο περιφρονητικά, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ὥστε ὁ Φλωρεστάν κοκκίνησε ἀπὸ θυμὸ καί φώναξε:

— Ξέρω, κυρία μου, ὅτι τὰ χαλάει εὐκολά μὲ τὸν καθένα διαν σὰς κάνει τὸ κέφι... Μήπως, λοιπόν, θέλετε νά τὰ χαλάσῃτε καί μαζί μου;

— Δέν ἐξέρετε τί λέτε! τοῦ ἀπάντησε ἡ δούκισσα ντέ Λουσινά μ' ἕνα σαρόβανιο γέλιο. Μάθετε, κύριε, ὅταν ἕνας ὑπρέτης μου μὲ κλέψῃ, δέν νά χὰ λὰ ὡ μαζὺ του... ἄλλὰ τὸν πετάω ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι μου καί δέν τὸν βλέπω ποτὲ πια μπροστά στὰ μάτια μου...

— Κυρία! τράυλισε ὁ ὑποκόμης, μόλις ἄκουσε τὴν τρομερὴ αὐτὴ προσβολή.

— Λοιπόν, ἄς τελειώνουμε! τὸν διέκοψε ἡ δούκισσα μὲ φωνὴ ἀπότομη. Δέν μπορῶ νά σὰς βλέπω μπροστά μου... Τί θέλετε ἐδῶ, κύριε; Μήπως δέν ἐλάβατε τὰ χρήματα ποῦ σὰς ἔστειλα;

— Ναι, τὰ ἔλαβα... Μά γιατί τὰ στείλατε;

— Γιά νά πληρώσετε καί τὴν τελευταία π λ α σ τ ο γ ρ α φ η μ ἔ ν η συναλλαγματικῆς σας. γιά νά σωθῇ τὸ ὄνομα τῆς οικογενείας σας... Λοιπόν, τώρα ποῦ τὸ μάθατε, πηγαίνετε!...

— 'Ω, πιστέψτε... θέλησε νά πῇ ὁ Φλωρεστάν.

Μά ἡ δούκισσα τὸν διέκοψε λέγοντας:

— Λυπάμαι πολὺ τὰ χρήματά μου αὐτά... Θά προτιμοῦσα νά τὰ μοιράζω σέ φτωχοὺς καί τίμιους ἀνθρώπους. 'Αλλὰ ἦταν ἀνάγκη νά σώσω τὴν τιμὴ τοῦ πατέρα σας καί τὴ δική μου.

— 'Ὅστε, Κλοτιλδη, τὰ ἔμαθεσ διὰ... 'Ὅστε τώρα δέν μοῦ μένει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ θάνατο; φώναξε ὑποκριτικά ὁ Φλωρεστάν μὲ φωνὴ γεμάτη περιπάθεια κι' ἀπελπισία.

Τὴν τραγικὴ ὥρα αὐτὴ ἐπιφώνησι, ἡ δούκισσα τὴν υποδέχτηκε μ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο.

— Θεέ μου! εἶπε. Ποτὲ μου δέν θὰ πιστεῦα ὅτι ἕνας ἀτιμος θά γινόταν τόσο γελοῖος!

— Κυρία! φώναξε θυμωμένος ὁ Φλωρεστάν.

'Αλλά τὴν ἴδια στιγμή, ἡ πόρτα ἄνοιξε διάπλατῃ κι' ἕνας λακὸς ἀνήγγειλε:

— 'Ὁ κ. δούξ ντέ Μονμπρισσόν!

'Ο Φλωρεστάν κατέβαλε διὰ τὰ δυνατὰ του γιά νά διατηρήσῃ τὴ γαλήνη του μπροστά στόν ἐπισκέπτη.

'Ο δούξ ντέ Μονμπρισσόν, ἐξαδέλφος τῆς δούκισσας ντέ Λουσινά, ἦταν ἕνας νεαρὸς ευπαρτρίδης, ὠραῖος σάν τὸς ἀγγέλους, τοὺς ὁποῖους βλέπουμε ζωγραφισμένους στούς πίνακες τοῦ Ραφαήλ.

Χαριτωμένος, γοητευτικὸς, γεμάτος γλυκύτητα καί παιδιαστικὴ χάρι, μπήκε μέσα στὸ σαλόνι καί προχώρησε πρὸς τὴν δούκισσα.

— Πόσο ἀξιαγάπητος εἶσαι, ἀγαπητὴ μου Κόνραδ, ποῦ ἤρθες νά μὲ δῆς! εἶπε ἡ Κλοτιλδη μὲ στοργή, ἀπλώνοντας τὸ χέρι της στὸ νεαρὸ δούκα.

'Εκείνος τὸ φίλησε καί εἶπε: — Σὰς ζητῶ συγγνώμη, ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη, ἀν σ' ἐνοχλώ...

— Τί λές, μικρὴ μου Κόνραδ;...

'Αλήθεια, ποῦ θὰ περάσης τὴ βραδυά σου ἀπόψε;

— Θά πάω ἀπὸ δῶ στὴ Λέσχη.

— 'Ὅχι!... 'Ὅχι!... Θά σέ πάρουμε μαζί μας. Θά πάμε μαζί μὲ τὸ σύζυγό μου στῆς κυρίας ντέ Σενεβάλ... 'Θάρρησ'...

— Εὐχαρίστας, ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη.

('Ακολουθεῖ)

Δέν θὰ πιστεῦα ὅτι ἕνας ἄτιμος θά γινόταν τόσο γελοῖος!